

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Rotto, spol. s r.o.**, se sídlem Dolní Lištná 434, Třinec, zastoupená Mgr. Urszulou Wojnarovou, advokátkou se sídlem Frýdecká 494, Třinec, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/138217-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2019, č. j. 19 Ad 46/2018 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2019, č. j. 19 Ad 46/2018 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/138217-421/1 (dále „rozhodnutí žalovaného“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě ze dne 12. 6. 2018, č. j. FMA-T-134/2018 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), kterým nebyl žalobkyni poskytnut příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2018 dle § 78a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s konstatováním, že se správní orgány nezabývaly otázkou právně významnou pro posouzení, zda byly splněny podmínky nároku na příspěvek na podporu zaměstnání osob

se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, tedy zda druhy prací zaměstnankyně žalobkyně, které byly vymezeny v pracovní smlouvě a souhrnně označeny druhem práce „administrativní pracovnice“, jsou odlišné od výkonu funkce jednatele žalobkyně či nikoliv.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Vedle uplatnění důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. stěžovatel namítl vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a sice že krajský soud byl nesprávně obsazen, když ve věci rozhodoval samosoudce namísto senátu.

[4] Žalobkyně se k namítané vadě zmatečnosti nevyjádřila. Ve zbytku se ztotožnila se závěry krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Podle § 31 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje krajský soud ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců.

[8] Podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci podle předpisů o zaměstnanosti, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, jakož i v dalších věcech, v nichž tak stanoví zvláštní zákon, specializovaný samosoudce.

[9] Výkladem ustanovení § 31 odst. 2 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010 – 44, dále ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 – 63 a ze dne 28. 12. 2011, č. j. 7 Ans 9/2011 – 106. Z posledně jmenovaného rozsudku vyplývá, že „[p]ro většinu typů věcí řešených krajskými soudy ve správním soudnictví má zákonodárce za to, že mají být rozhodovány kolegiálně, a to senátem složeným ze tří soudců, protože takové obsazení soudu je vhodné zejména s ohledem na obecnou typovou obtížnost a závažnost projednávaných věcí. Kvůli úspoře veřejných prostředků a za účelem zjednodušení řízení v některých vybraných věcech, které jsou typově jednodušší, zákon zavádí výjimku z pravidla, že v těchto věcech rozhoduje krajský soud ve správním soudnictví samosoudcem.“ Rozhodování v senátu je tedy obecným pravidlem, z něhož jsou možné výjimky, ale pouze v taxativně stanovených případech podle § 31 odst. 2 s. ř. s. Tyto výjimky interpretuje dosavadní judikatura spíše restriktivně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Ads 128/2012 – 49) a z hlediska žalobních typů se vztahuje pouze na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

[10] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 – 32 zakládá rozhodování soudu v nesprávném obsazení zmatečnost řízení dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K tomu srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 4 Ads 108/2010 - 39, kdy „[v]e věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti rozhoduje krajský soud podle § 31 odst. 1 s. ř. s. v tříčlenném senátě složeném z předsedy a dvou soudců, nikoliv jako samosoudce ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s.”

[11] V posuzovaném případě věc nesprávně projednal a rozhodl samosoudce namísto senátu. Věci příspěvků na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce dle § 78a zákona o zaměstnanosti nejsou uvedeny ve výčtu výjimek dle § 31 odst. 2 s. ř. s., na rozdíl od věcí uchazečů o zaměstnání a podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci těchto uchazečů o zaměstnání podle předpisů o zaměstnanosti. Proto *a contrario* platí, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného měl v nynější věci projednat a rozhodnout senát, nikoliv samosoudce.

[12] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že ke zcela shodnému závěru dospěl ve svém nedávném rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Ads 284/2019 – 27, týkajícím se týchž účastníků, kde rovněž přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku z důvodu zmatečnosti spočívající v nesprávném obsazení soudu (rozhodoval samosoudce namísto senátu).

[13] Výše shledaná vada zmatečnosti řízení před krajským soudem představuje důvod ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu (novému) řízení. Za této situace se Nejvyšší správní soud již ostatními kasačními námitkami neměl důvod zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

[15] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud za podmínek § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. nerozhodoval, neboť to přísluší až krajskému soudu v dalším rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu